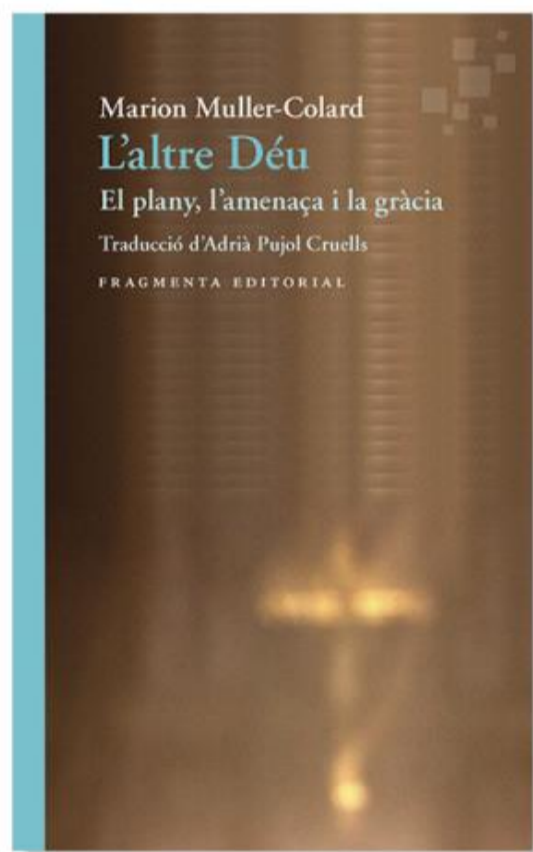

LITERATURA

Diàleg amb l'altre déu

[EL BLOG DE TERESA COSTA-GRAMUNT](#) Teresa Costa-Gramunt

Vilanova i la Geltrú 23-12-2020 09:37

Imatge coberta de 'L'altre Déu', de Marion Muller-Colard. Eix

la vida simplement és o no és, i si vivim hem de ser-hi. Això és el que vaig comprendre al final del meu túnel, i que ara ha trobat correspondència anímica i espiritual en la reflexió de Marion Muller-Colard

El temps d'Advent –un temps d'espera abans del Nadal- convida a la reflexió. Hi ajuda llegir llibres com el de l'escriptora i teòloga protestant Marion Muller-Colard (Marsella, 1978): *L'altre Déu. El plany, l'amenaça i la gràcia*, que acaba de publicar Fragmenta en la traducció d'Adrià Pujol Cruells.

La reflexió sobre l'altre Déu, tal com Muller-Colard el planteja, és un diàleg amb el Déu que es descobreix en la gràcia. Però abans cal passar pels dols del plany i l'amenaça, patiments espirituals. No sempre és així, però gairebé sempre és així, com ho va saber, perquè també ho va viure en pròpia pell com Muller-Colard, la jove santa de Lisieux, Teresa, que va basar tota la seva vida espiritual en la gràcia que prové d'aquest Déu tan recòndit perquè a la vida veiem més el mal que el bé, més el dolor que l'amor, més l'amenaça per a la vida que la pau. «Tot és gràcia», i així ho va escriure la jove carmelita que va morir tuberculosa. Pel que sabem també a través dels seus escrits, Teresa de Lisieux va patir una nit espiritual de gran eixutesa i, això no obstant, i amb mirada transparent, donava les gràcies per tot el que Déu havia fet.

Butlletins d'Eix Diari [Inscriu-te de manera gratuïta ara!](#)

mesos nascut sa, de cop i volta ei pren un virus que li impedeix de respirar i na d'estar enganxat a una màquina i passa dies i mesos vorejant la mort... Aleshores la pastora dialoga amb el Déu que permet aquesta injustícia amb un innocent, a través de Job.

Job és converteix en el mestre espiritual que ajuda Marion Muller-Colard a travessar les estances del Plany i l'Amenaça –ho escriu així- amb la qual hem d'aprendre a conviure. Avui ho tenim tot i demà potser no tindrem res. Avui estem sans i demà podem estar malalts de gravetat, avui tenim feina i amics i demà ens podem trobar dormint al carrer. Què ha passat? Però si jo sóc una bona persona i no he fet mal a ningú, no pot ser que Déu em castigui d'aquesta manera i menys que castigui un infant de bolquers. Vet aquí preguntes habituals sorgides del més profund del cor perquè hi ha una idea de Déu de catecisme, com diu Muller-Colard, hi ha la mitologia d'un Déu que de cap manera podria fer mal a algú bondados o a un innocent. I resulta que els bondadosos són escarnits, bescantats, i pateixen tota mena d'affliccions desmesurades i incomprensibles.

«Existeix el patiment del just», diu Muller-Colard. I tant. Als bons, als justos, als innocents els poden passar desgràcies terribles. «No hi ha cap sistema judicial suprem que garanteixi el bé pel bé i el mal pel mal». No és fàcil, però comprendre fins a l'última cèl·lula del cos i de l'ànima aquesta realitat potser permet fer un pas cap a la comprensió de la gràcia i deixar d'empresonar Déu en una teologia, com reflexiona l'escriptora.

La comprensió de la nit de la vida espiritual passa per l'experiència, d'altra manera no se'n sap gaire res. La meua em va dur amb vint anys a patir una anorèxia reactiva –vaig deixar de menjar-, com a Marion Muller-Colard la va dur a una depressió profunda que va necessitar tractament. No em va ser estalviada cap estança del Plany ni de l'Amenaça, com tan bé explica aquest desconsol Muller-Colard al seu llibre. Però el primer peu en el que en podríem dir la 'salvació', va ser entendre que l'immens dolor espiritual que m'havia dut a tocar la mort estava 'bé' perquè potser mai no hauria despertat a una altra llum, a la visió d'un Déu que no es podia veure si no era entenent que, tal com també escriu l'autora de *L'altre Déu*: «Em passi el que em passi, és just i és bo que el món sigui, és just i és bo que jo participi, tot i que de manera efímera, en alguna cosa més gran que jo».

«Voregem precipicis i meravelles, fins i tot en una vida petita. Aquesta immensa i petita vida del meu fill, que dec a una gràcia que no sé anomenar: una gràcia aliena a la justícia», escriu l'autora de *L'altre Déu*. Aquesta justícia és aliena al bé i al mal, ja que la vida simplement és o no és, i si vivim hem de ser-hi. Això és el que vaig comprendre al final del meu túnel, i que ara ha trobat correspondència anímica i espiritual en la reflexió de Marion Muller-Colard.

 Arxivat a

 Ens interessa molt la teva opinió!

---

0 Comentaris   **Eix Diari**   **Inicia sessió**

 Recomana   **Tuita**   **Comparteix**   **Ordena pel millor**

Comença la discussió...

INICIA SESSIÓ AMB

O REGISTRA'T AMB DISQUS

Nom

Sigues el primer a comentar.